

talelser, men havde dog Betænkeligheder, og han kom egentlig ikke videre, end jeg er kommen, idet jeg ikke ser mig i Stand til bestemt og koncist at anvise en Vej til Sagens Løsning. Den højtærede Minister var heller ikke inde derpaa, men det skulde vi jo gerne hjælpes ad med. Jeg tror — det har jeg troet de tidligere Aar, og det tror jeg ogsaa endnu —, at Forslagsstillerne ikke have gjort denne Sag nogen Tjeneste ved at forlade Grundlaget fra 1902. Deri ligger vistnok Hovedaarsagen til, at vi ikke ere come nogen Vegne med Ordningen af Sagen.

Den ærede Ordfører nævnede en hel Del Oplysninger, vi have skaffet til Veje om Skolebespisning her i Landet, der dog ere 10 til 12 Aar gamle og derfor i Øjeblikket ere mindre værd. Jeg skal indrømme, at han mulig har Ret i, at Forholdene ikke ere gunstigere nu end da, men det modsatte kunde ogsaa være muligt. Det skal jeg slet ikke komme ind paa, men jeg skal nævne, at vi ogsaa i Udvalget have skaffet andre Oplysninger end Oplysningerne her fra Landet. Vi have nemlig faaet Ministeriet til at skaffe Oplysninger om disse Forhold i andre Lande og navnlig om, hvorledes man i andre Lande skaffede Pengene til Skolebespisning til Veje. Disse Oplysninger fik vi ganske vist meget sent i Fjor, saa at de ikke kom til nogen videre Behandling og Undersøgelse i Udvalget, men saa meget saa jeg dog af dem, at man ganske vist i Udlandet har Skolebespisning i en hel Del store Byer baade i England, Amerika, Frankrig og andre Steder, men der er, saa vidt jeg husker, kun et eneste Sted i Udlandet, hvor man har blandet Staten ind i denne Sag, nemlig Frankrig, og det er kun et Forsøg, thi alt, hvad der fra Statens Side er bevilget til Skolebespisning, er 100,000, jeg husker ikke, om det er Frcs. eller Kr. Enhver vil se, at for Frankrig med sine 26,000 Kommuner er et Statstilskud paa 100,000 Frcs. eller Kr. et overordentlig lille Forsøg, og man ved ikke, om det vil vise sig hensigtsmæssigt.

Det er blot disse Bemærkninger, jeg vilde gøre, og navnlig denne Oplysning, jeg vilde give, om, at man har ikke noget Præcedens fra noget Land, som viser i den Retning, dette Forslag i Hovedsagen gaar, og derfor synes jeg, det er meget rimeligt, at vi herhjemme ogsaa i nogen Maade ere forsigtige. Og jeg skulde ikke være utilbøjelig til at gøre det samme, som jeg ved adskillige Lejligheder tidligere har gjort,

underhaanden at anmode de ærede Forslagsstillere om ikke at være alt for afvisende overfor et Forslag eller Arbejde i Retning af at komme noget videre paa det Grundlag, Loven af 1902 er bygget paa, thi jeg tror, det i Øjeblikket er den eneste Vej at komme frem paa, og det er dog Hovedsagen at faa lavet noget, der kommer de fattige og sultne Børn til gode. Det er ikke Hovedsagen, hvilket Princip der her skal anvendes, det Princip, vi bedst kunne gennemføre noget paa, er det bedste i Øjeblikket.

Christiansen: Heller ikke jeg behøver nogen lang Udvikling for at motivere den Stilling, som det Parti, hvortil jeg hører, indtager til Forslaget. Man maa beundre Socialdemokraternes Udholdenhed og Energi til at fremme de Forslag, de sætte sig for at føre frem, thi det er, som det er sagt, saa at sige det samme Forslag, de nu i 10—12 Aar ere come frem med her i Tinget. Der er ikke fra den Side taget det ringeste Hensyn til Udtalelser fra samtlige andre Partier. Saa vidt jeg har kunnet sætte mig ind i denne Sag, er man hidtil ikke fra noget andet Partis Side gaaet ind paa de Betragtninger, Socialdemokraterne have fremført i deres Forslag.

Den ærede Ordfører for Socialdemokraterne sagde, at der var ofret en Del velvillige Ord forrige Gang paa Lovforslaget, men de havde ikke ført til noget Resultat. Det kan den ærede Ordfører egentlig ikke beklage sig over denne Gang, idet den højtærede Kultusminister nu maa siges virkelig at have stillet sig saare velvilligt til Sagen. Men der er noget betegnende i den Forskel, der er paa ham og det ærede Medlem fra Lejre (K. J. Møller), der, saa vidt jeg ved, talte som Ordfører for det Parti, hvortil den højtærede Kultusminister politisk slutter sig, idet Ministeren ikke synes at være utilbøjelig til at ville gøre Sagen til en Statssag — i det mindste tog han ikke Afstand fra det Standpunkt —, hvorimod det ærede Medlem fra Lejre fordrede, at det blev et rent kommunalt Anliggende. Alle tidligere Ordførere udenfor Socialdemokratiet have ogsaa været enige om, at det foreliggende Spørgsmaal var en ren og skær Kommunesag, og at denne ikke burde falde ind under Stalen. Den samme Anskuelse nærer det Parti, hvortil jeg hører. Loven af 23. Maj 1902, som fremkom paa Initiativ af den daværende Kultusminister,